

*Surový príbeh o odvážnom boji
mladého dievčata a muža, ktorý ho ovláda.*

*temné
kone
susan
mihalic*

Ljndeni

Temné kone

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Susan Mihalic

Temné kone – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

temné kone

susan mihalic

temné

kone

Ljndeni

Susan Mihalic: Dark Horses
Copyright © 2020, by Susan Mihalic
Translation © Beata Horná, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3084-6 (1. zverejnenie, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-566-3129-4 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-3130-0 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3131-7 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

*Pre Penny a Janet
Kiežby ste tu boli*

- *Jeden* -

Lieky ešte celkom nezabrali.

Rozbehla som sa na dievčenské toalety a moje kroky sa na chodbe hlasno ozývali. Vrazila som do dverí a ovanula ma vôňa dezinfekcie s čerešňovou arómou. Vbehla som do prvej kabínky, stisla kolená a rýchlo som zastrčila západku na dverách. Zápal močového mechúra som nemala už roky. Dúfala som, že to prejde samo, ale keďže včera som začala cikať krv, hoci nerada, musela som to povedať mame. Bez slova mi podala jedno zo svojich antibiotík na predpis. Už boli po expirácii, ale zdalo sa, že pomáhajú. Avšak ani zďaleka som nebola v špičkovej forme a o päť minút mal po mňa prísť ocko, aby sme spolu vyrazili na trojdňovú súťaž.

Cítila som nutkanie na močenie, ale nevyšla zo mňa ani kvapka.

Dvere na dievčenských toaletách sa otvorili a ticho zabuchli.

„Štvrtáci už dokonca nesmú chodiť na obed mimo školského areálu a tá malá konská tretiačka si pokojne odchádza každý deň o jednej! Koľko je teraz? Pol dvanástej? A už je preč! Aká je to spravodlivosť?“

„Žiadna.“

Nemusela som vidieť špičky ich topánok, aby som vedela, že je to Sass Stewardová a Annabelle Hardyová.

So Sass sa chceli všetci priateliť, ale len z preventívnych dôvodov, aby sa nestali jej terčom. Ja som však medzi nich

nepatrila. So Sass sme boli na nože už od základnej školy. Tou malou konskou tretiačkou myslela mňa.

„Prečo má zvláštne privilégia?“ spýtala sa Annabelle.

Z kabínky o kus ďalej sa namiesto odpovede ozval dlhý hlasný prd.

„Ty prasa,“ poznamenala Annabelle.

„Ja nie, ale matka tej koniarky s nohami obkrútenými okolo krku pána Dashwooda na vyhliadke.“

Na držiaku sa zakrútil toaletný papier.

„Ledina mama ich videla na vlastné oči. Ležali na zadnom sedadle jeho kombi a nohy jej trčali vo vzduchu. Vieš si to predstaviť?“

„To je choré.“

„Určite bola opitá. Ale to vysvetľuje, prečo má Roan...“ Sass spláchla záchod, „zvláštne privilégia. Jej matka spí s riaditeľom školy. Do kelu! Zlomila som si necht.“

„To nič, mám pilník,“ upokojovala ju Annabelle.

Dvere na Sassinej kabínke sa otvorili a okolo prepochoďovali jej modré mokašiny.

Ako vraví ocko, prekážkam treba čeliť.

Vytiahla som si nohavičky, stiahla sukňu a otvorila som dvere dokorán. „Dovolíš?“

Annabelle na mňa vyvalila oči a Sass zamrzol úsmev na perách. Som vyššia ako ony a chrbát mám po rokoch jazdenia na koni pevný a rovný ako pravítko.

Podišla som k umývadlu a otočila kohútikom. „Po prvé, obidve ste sprosté cundry.“

Vyrazilo im to dych, akoby som ich udrela po tvári. To slovíčko bolo všemocné, hranica, ktorú by sa nikdy neodvážili prekročiť.

„Po druhé, moja mama nemá s mojimi skoršími odchodmi nič spoločné, takže vaše reči o zvláštnych privilégiách sú úplne mimo.“ Namydlila som si ruky. „A po tretie, nikdy by sa nespustila s mužom, ktorý nosí pričesok.“

Opláchla som si ruky, papierovú utierku som hodila do koša a so vztýčenou hlavou som vypochoďovala na chodbu. Hnev a adrenalín ma hnali k mojej skrinke. Čo sa mama už načisto zbláznila?

Dvere na dievčenskej toalete sa otvorili a zabuchli. Blížili sa ku mne kroky. Vytiahla som tú najhrubšiu knihu, na ktorú som narazila, a bola som pripravená tresnúť ňou Sass po hlave, ak by ešte povedala jediné slovo.

Keď prechádzali okolo mňa, Sass teatrálné zašepkala: „Matka fľandra a dcéra koniarka.“

Šmarila som po nej učebnicu biológie, no uhla sa a kniha s hlasným buchotom dopadla na zem. Obe sa rozbehli po chodbe a zmizli v počítačovom laboratóriu. Annabelle mi ešte z dverí stihla ukázať prostredník a Sass niekoľkokrát strčila a vytiahla ukazovák z kruhu vytvoreného z prstov druhej ruky.

Keď som sa zohla po knihu, z učebne chémie vystrčil hlavu pán Griffin a zamračil sa.

„Prepáčte, spadla mi na zem.“

Skepticky si ma premeral a zavrel dvere.

Keď som vyšla z budovy, sadla som si na jednu z mramorových lavičiek a na slabom novembrovom slnku som čakala na ocka. Ak o tom ešte nevie, mám mamu varovať? Nie, proti očkovi sa ísť neoplatí. Vždy vyhrá. Mám varovať jeho? Nie, v žiadnom prípade. Celý víkend by mal zlú náladu. Najlepšie urobím, ak sa budem tváriť, že o ničom neviem.

Po tomto rozhodnutí som sa upokojila a dokázala som myslieť aj na niečo iné ako na stratégiu. Moji rodičia nemali šťastné manželstvo. Jej nevera ma neprekvapila, lenže ako môže byť taká neopatrná? Vyhliadka bola na okraji úzkej, kľukatej cesty, ktorá viedla rovno k nášmu domu. Často sa tam stretávali tínedžeri, ale na nohy vo vzduchu to bolo priveľmi verejné miesto. Navyše, mama a pán Dashwood už neboli tínedžeri. Čo si myslela? Mama ocka stále provokovala, ale toto bolo fakt cez čiaru.

Nemohla som si však dovoliť rozptyľovať sa maminými výstrelkami. Musela som sa sústrediť. Middletonský pohár bola malá, ale prestížna súťaž pre pozvaných účastníkov. Šestnásť rokov budem mať až o mesiac a v pätnástich som bola najmladšia súťažiaca, akú kedy pozvali na preteky.

Ocko so mnou pravidelne robil cvičenia, v ktorých som si vizualizovala úspech. Predstavovala som si, že všetky problémy sú kone, ktoré jeden po druhom vediem do boxov v stajni. Mama má románik. Ocko to zistí, možno už o tom vie. Šíria sa klebety. Močový mechúr ma páli a pichá ma v ňom. Rýchlo som zavrela dvere na stajni.

Kým ockov Land Cruiser vošiel do brány z tepaného železa, sebadôvera sa mi vrátila. Príjemný pocit z očakávania prehlušil chuť na dúšok bourbonu.

„Si pripravená súťažiť a vyhrať?“ spýtal sa, keď som nastúpila.

„Pripravená.“

„Už sa cítiš lepšie?“

„Áno, pane.“ Rýchlo som premýšľala, čím by som odpoveď rozšírila na prijateľnú dĺžku, pretože ocko považoval krátke odpovede za neslušnosť. „Antibiotiká zaberajú.“

„Výborne. Tvojej mame som povedal, že si už na tom tak dobre, že môžeš jazdiť. Je to tak?“

„Áno, pane, cítim sa oveľa lepšie.“ Nebola to pravda, ale na tom nezáležalo. Dôležité bolo, že mamu spomenul bez toho, aby to vyznelo tak, že ju ide zabiť, čo znamenalo, že o jej nevere ešte nevie. Znel blahosklonne a povýšenecky ako vždy. K takémuto postojú ho viedli už od počatia. Montgomeryovci boli výnimoční. Keď vyrastal, neustále to počúval od svojho otca a ja som to zasa neustále počúvala od neho.

Pomaly sme prechádzali hustou premávkou v meste. Týždeň pred Dňom vďakyvzdania bol Sheridan mimoriadne rušný. Množstvo ľudí si prišlo fotografovať jesenné farby v údolí Sheandoah. Na dverách obchodov so starožitnosťami lemujúcich

námestie viseli indiánske vence z kukurice a okná zdobili záplavy tekvic so strašiakmi.

Ocko preklúčkovat' okolo muža, ktorý do dodávky nakladal starý stôl natretý mliečnou farbou.

Keď sme sa konečne dostali na aleju vedúcu na diaľnicu, spýtal sa ma:

„Naozaj ti je lepšie, srdiečko? Si akosi ticho.“

„Premýšľam o drezúrnej skúške.“ Presne na to som mala myslieť, lenže myseľ mi zakaždým zablúdila k mame.

„Čo nasleduje po predĺženom kluse na diagonále?“

S úľavou som odpovedala. Drezúra dávala zmysel. „Desaťmetrový polkruh s návratom na značku B.“

„Čo ide pred zmenou vedúcej nohy na stredovej čiare?“

„Dvadsaťmetrový polkruh.“

S Jasperom sme trénovali jednotlivé cviky vrátane prechodov, ale celú skúšku sme odjzdili len zopárkrát, takže nebude schopný predvídať, čo nasleduje. Okrem toho som si predstavila našu vstupnú halu ako zmenšeninu drezúrneho obdĺžnika a celú skúšku som si prekráčala, preklusala a precválala na vlastných nohách najmenej dvadsaťkrát.

„Tvoja posledná súťaž v tomto roku,“ poznamenal ocko.

„Kiežby som mohla súťažiť aj v zime.“

„Kone potrebujú odpočinok.“ Obzrel sa cez plece a vyšiel na diaľnicu.

Cesta zo Sheridanu do Middletonu trvala len deväťdesiat minút, čo nebolo veľa, ale dosť na to, aby sme tam zostali na noc. Zvyšok cesty som strávila tým, že som si v mysli prechádzala krok za krokom drezúrnú skúšku a zakaždým som z nej urobila dokonalé vystúpenie.

Cez bránu pre súťažiacich sme vošli na závodisko a pomaly sme sa trmácali okolo radu stajní.

Súťažné jazdenie je svet sám pre seba. Väčšina jazdcov, ktorí vykladali svoje kone a motali sa okolo, boli moji vážni súper.

Zakývala som Michaelovi Elliotovi, ktorý ma odignoroval, ale úklonom hlavy pozdravil ocka a previedol Charlatana, svojho statného sivého plnokrvníka cez chodník pred nami.

Zaparkovali sme za stajňou H. Ocko ukázal na náš karavan, ktorý stál opodiaľ v rade podobných drahých vozidiel, a podal mi kľúče. „Chod' sa prezliecť a vráť sa sem. Jasper je v boxe H-6.“

Zo zadného sedadla som si vzala vak s oblečením a cez trávnik som zamierila ku karavanu.

V prvom rade som šla na toaletu. Nutkanie na močenie už nebolo také kritické ako predtým a vyšiel zo mňa slabý prúd moču, čo bol pokrok. Zvliekla som zo seba školskú uniformu, obliekla si jazdecké nohavice a obula čižmy. Vlasy som si stiahla do konského chvosta a stočila do uzla. Keď som bola hotová, pozrela som sa do zrkadla na dverách do kúpeľne. Tvár sa ako víťaz, cíť sa ako víťaz, vravel mi ocko. V zrkadle som pôsobila profesionálne a určite som bola schopná vyhrať, rovnako ako hocikto iný.

Keď som prechádzala po mäkkom trávniku k hale, kde sa ocko pod prístreškom rozprával s Frankom Falconettim, mysľou som bola presne tam, kde som mala byť.

„Stáva sa z neho čertovsky dobrý kôň,“ povedal Frank. „Mali sme si ho radšej nechať.“

„Má veľký potenciál, však, srdiečko?“ spýtal sa ma ocko a zdvihol obočie.

„Čaká ho skvelá kariéra,“ odvetila som.

Frank sa usmial. „Takže mi ho nepredáte späť?“

Úsmev som mu neopätovala. „To vôbec nie je vtipné.“

Zasmial sa. „V poriadku. Chod' si teda poňho. A želám vám veľa šťastia.“

„Aj my vám,“ ocko ukončil rozhovor.

Vklzla som do stajne a objala som Jaspera okolo krku. Ocko ma vždy varoval, aby som sa ku koňom citovo nepripútala, pretože kone prichádzajú a odchádzajú, lenže Jasper bol výni-

močný. Vdýchla som jeho čistú, konskú vôňu a pomasírovala som mu uši. Natiahol ku mne hlavu. Masáž uší miloval.

„Neboj sa, nikam nepôjdeš,“ zašepkala som mu. „Nedám si ťa.“

Ocko prerušil náš dôverný rozhovor. „Jazdiš ako prvá.“ Ukázal mi bielu okrúhlu tabuľku s číslom 1.

Jazdiť hneď v úvode súťaže bola nevýhoda. Drezúra bola jediná subjektívna časť súťaže a rozhodcovia bodovali prvých jazdcov prísnejšie, aby mali priestor na vyššie známky pre ďalších súťažiacich.

Z výrazu mojej tváre vyčítal obavy. „Čo je? Vari si sa nezľakla! Žiadny strach, to zvládneš. Úvodné stretnutie sa začína už o desať minút. Musíme sa poponáhľať. Ed, kde to je?“

„Zasadačka je pod štadiónom,“ ozval sa Eddie z vedľajšej stajne, ktorú sme si prenajali ako sklad jazdeckého výstroja.

Doma som čistila stajne a sama som česala a sedlala kone, ale na súťažiach sa o to staral Eddie s Mateom. Eddie bol na Rosemonte už dlhé roky. Nikdy nesúťažil, ale vždy bol po ockovom boku. Obaja rozumeli koňom tak, ako som sa to ja len učila.

Ešte raz som Jasperovi pomasírovala uši, vyšla som zo stajne a pripojila som sa k ockovi. Eddie vyšiel zo skladu jazdeckého výstroja s programom v ruke a prstom ukázal na mape: „Tadiaľto.“

„Vďaka,“ povedal ocko. „Máš meracie pásmo?“

Eddie zmizol a za okamih sa vrátil s pásmom v ruke.

„Po úvodnom stretnutí sa Roan môže rozvcičiť na jednej zo zahrievacích plôch.“

Eddie prikývol a prstami si prečesal krátke rednúce sivé vlasy. „Všetkým tu vytrieš zrak. Cítim to v kostiach.“

Eddieho kosti boli vždy optimistické.

Zasadačka sa už plnila ďalšími jazdcami a trénermi. Jamie Benedict, ktorého ocko celé roky trénoval, predtým ako prešiel do Frankovej stajne, si sadol vedľa mňa. Často sa stávalo, že

jeden z nás skončil na prvom mieste a druhý na druhom, ale radšej som prehrávala s Jamiem ako s hocikým iným. Hoci bol odo mňa starší, vždy sa ku mne správal ako ku seberovnej. Ostatní jazdci pre môj vek na mňa hľadeli zvrchu.

„Jazdíš na Psycho poníkovi?“

„Nie, na Jasperovi. A ty?“

„Na Lune. Ahoj, Monty.“ Načiahol sa cezo mňa a podal ockovi ruku.

Do miestnosti vošli rozhodcovia a úvodné stretnutie sa začalo oznamami. Ocko si na okraj programu robil poznámky.

„Aké máš štartovacie číslo?“

„Jednotku.“

„Fíha!“

„Niektó musí byť prvý.“ Ani za nič by som sa nepriznala, že som z toho nervózna.

Po stretnutí sme všetci zamierili na trať cross-country na oficiálnu prehliadku. Začali sme vo veľkej skupine, ale postupne sme sa rozprchli. Ako vždy, ocko meracím pásmom meral presnú vzdialenosť medzi prekážkami. Trať cross-country bola dlhá takmer päť kilometrov, ale keďže mala tvar podkovy, cieľ bol len niekoľko metrov od štartu.

Pri prekážke na okraji lesa ocko zavrtal opäť do trávniká. „Terén je v poriadku, ale tu si dávaj pozor. Vyskočíš oproti slnku a pristaneš v tieni.“

Do mapky som si poznačila *slnko/tieň*.

Do stajne sme sa vrátili včas na predvádzanie koní. Obliekla som si žaket a zapla si gombíky. Ocko mi z fazónky oprášil neexistujúcu špinku.

Predvádzanie koní sa konalo na asfaltovom chodníku lemovanom kvetináčmi. Od divákov nás oddeľovali povrazy napnuté na stĺpikoch.

S Jasperom sme chodili hore-dolu po chodníku a rozhodcovský zbor vrátane veterinárneho delegáta posudzoval Jaspe-

rov zdravotný stav. Mala som dlhé nohy, ale Jasper ich mal ešte dlhšie, takže som musela bežať, aby som s ním udržala krok. Vyžarovalo z neho pevné zdravie a prvotriedna starostlivosť a od rozhodcov sme si vyslúžili úsmevy a uznanlivé prikyvovanie hlavami.

Keď sme sa vrátili do stajne, vyzliekla som si žaket a vypila celú fľašu vody z chladničky v karavane. Mateo medzitým Jaspera osedlal. Možno som mala teplotu, ale neskoré popoludnie pripomínalo skôr horúce leto ako jeseň. Aj v Sheridane bolo cez deň stále teplo, ale v našej nadmorskej výške v noci už mrzlo. Tu stromy ešte ani nezačali meniť farby.

Keď bol Jasper pripravený, ocko mi pomohol vysadnúť do sedla. Chytila som opraty a usilovala sa potlačiť pocit nepohodlia. Ocko šiel popri nás po chodníku k jednej zo zahrievacích plôch neďaleko parkoviska. Vládla tam atmosféra pripomínajúca cirkusové predstavenie, jednotliví jazdci boli v rôznych fázach rozcvičovania. Niekoľko jazdcov si v strede nacvičovalo kroky na zajtrajšiu skúšku.

„Chôdza-klus-cval okolo celej plochy,“ zavelil ocko. „V oboch smeroch.“

S Jasperom sme sa držali popri plote, raz sme ho obišli chôdzou, potom klusom a nakoniec cvalom. Potom sme to celé zopakovali opačným smerom a po chvíli som sa na jazdenie sústredila natoľko, že na bolesť močového mechúra som celkom zabudla.

Ocko s Eddiem stáli na okraji plochy a pozorne nás sledovali.

„Výborne,“ zakričal ocko a pozrel sa na hodinky. „Na dnes stačilo. Je čas ísť do hotela.“

Kým sme s Mateom Jaspera odsedlali, obriadili a uložili na spánok, ocko si s Eddiem prešiel zajtrajší program. Z chladničky som vybrala mrkvu, rozlomila ju na dva kusy a hodila do vedra s krmivom. Jasper ju hneď pochválil. Okolo papule sa mu objavila ružová pena a čierne oči mu žiarili. V jednej zo

starých kníh v ockovej pracovni som sa dočítala, že prvá vec, ktorú si pri výbere koňa treba všímať, sú oči. Samozrejme, treba si všímať aj ďalšie dôležité veci, ale keď som sa pozrela Jasperovi do očí, vždy som si na tú vetu spomenula.

Cestou do hotela som si sklopila predné sedadlo. Posledné dve noci som pre tie urologické problémy sotva spala, preto som hneď zadriemala a prebrala som sa až vtedy, keď sme zastali pred hotelom a motor sa vypol. V slabom svetle pod markízou som zažmurkala.

„Počkaj ma tu,“ povedal mi ocko.

Hotel bol vzdialený len niekoľko kilometrov od závodiska, preto sa tam ubytovala väčšina účastníkov. S úsmevom som zamávala skupinke známych a usilovala som sa tváriť sviežo. Ešte šťastie, že súťažím len s jedným koňom. V lete som niekedy na jednom podujatí jazdila na dvoch alebo troch koňoch. Tento týždeň by som na to nemala energiu, hlavne preto, že nasledujúci týždeň ma čakajú štvrtročné testy. Škola sa vždy prekrývala so začiatkom a s koncom sezóny.

Myšlienky na školu vo mne vyvolali neprijemnejšie pocity než zvyčajne a vzápätí som si uvedomila dôvod. Sass. Mama.

Veci treba škatuľkovať, povedala som si hlasom ocka. To všetko môže počkať. Som v Middletone a mám tu prácu.

Nasledujúce ráno ma ocko zobudil telefónom ešte pred svitaním. Osprchovala som sa, stiahla si vlasy do uzla a obliekla si drezúrny odev: biele jazdecké nohavice, košelu s viazankou a čierne kožené čižmy so striebornými ostrohami. Keď som si obliekala čierny žaket, niekto zaklopal na dvere. Pozrela som cez priezor a otvorila.

„Vyzeráš ako víťaz, srdiečko,“ povedal ocko. „Ako sa cítiš?“

„Ako víťaz.“

Cestou na závodisko vyšlo slnko. Milovala som skoré rána a v deň pretekov som sa cítila, akoby som išla dobyť svet.

Eddie uvaril kávu v karavane, v ktorom s Mateom strávili noc. Ocko si nalial plnú šálku silnej čiernej kávy a mne len do polovice. Z malej chladničky som si do šálky priliala smotanú a spolu sme zamierili do stajne.

Eddie Jasperovi zaplietol hustú hrivu do vrkočov a zakrútil ich do dokonalých roziet. Kým ho strojil, vypila som kávu a zhltnú energetickú tyčinku. Ocko skontroloval ohlávkú a uzdu. Jasper mal uši nastražené a prežúval zubadlo, ale nekrútil očami, ani nemykal hlavou. Kone majú viac ako tucet výrazov tváre a Jasper bol čulý a zaujatý. Takmer sa usmieval. Aj ja som sa usmievala.

Do začiatku súťaže zostávala ešte hodina, ale hneď ako Eddie skončil, nasadila som si čiernu jazdeckú helmu a natiahla biele jelenicové rukavice. Ocko si preplietol prsty na rukách, aby mi pomohol vysadnúť na Jaspera – sedlo bolo pohodlnejšie ako včera, a zaviedol nás na zahrievaciu plochu, kde som jazdila včera. Bola takmer prázdna.

„V stajni je vždy pokojný,“ poznamenal ocko, „ale pod sedlom hneď ožije.“

Akoby tomu Jasper rozumel, zadnými nohami začal uskakovať do strany. Urobila som s ním zopár osmičiek, aby som upútala jeho pozornosť a rozhýbala ho, a keď mal už chrbát mäkký a napätie v zadku povolilo, rozklusala som ho.

„Ruky,“ zakričal ocko, keď sme prechádzali okolo.

Upravila som si polohu rúk. Mala som vo zvyku dvíhať ľavú ruku vyššie ako pravú.

Prešli sme do cvalu a Jasper sa začal vzpierať, čo bola veľká chyba.

„Počkaj, kým sa trochu upokojí,“ zakričal ocko.

Po chvíli sa Jasper v cvale upokojil a ocko chcel, aby sme si ešte prešli klus do strany a zmeny vedúcej nohy.

Keď ocko vyhlásil: „Ideme do cvičnej arény,“ všetky nervové zakončenia sa mi zachveli. Z cvičnej arény sa vchádzalo rovno do súťažnej.

Pred vchodom Mateo ešte raz prešiel snehobielym uterákom po Jasperovej lesklej tmavej srsti. Ocko mi narovnal spodné okraje žaketu. Kým nás upravovali, sledovala som ostatných jazdcov. Jamie s Lunou boli vo vynikajúcej forme, aj Bree Reardonová s Bingom. Keď Charlatan vošiel do cvičnej arény, začal pohadzovať hlavou. Michael mal na tvári napätý výraz.

„Nieko je tu nervózny,“ poznamenala som.

Michael sa zachmúril. „Kto sa ťa pýtal?“

Pokrčila som plecami. Zneistiť súpera je vekmi osvedčená taktika.

„Roan,“ povedal ocko, „súťaž sa začne asi o desať minút. Jasper ťa poslúcha. Zachovaj si toto spojenie a skúšku zajazdíš bez najmenších problémov.“

„Áno, pane.“

„Zhlboka sa nadýchni a pomaly vydýchni... ešte raz... a ešte raz. Výborne. Zostaň uvoľnená a sústredená. A usmievaj sa.“

Jazdcov nehodnotili podľa vystupovania, ale zachmúrený výraz vyvoláva u rozhodcov negatívny dojem. Ocko ma nútil usmievať sa dokonca aj počas tréningov, aby som si na to zvykla.

„Všetkým ukáž, čo v tebe je, srdiečko,“ jemne ma poklepal po stehne.

Jaspera som v cvičnej aréne udržiavala v miernom kluse. Z reproduktorov sa ozvalo všeobecné privítanie účastníkov. Potom hlásateľ oznámil: „Do súťažnej arény vchádza kôň číslo jeden, Emerald Jazz Dancer zo stajne Rosemont Farms s jazdkyňou Roan Montgomeryovou.“

Zvon označil začiatok skúšky.

Keď sme cválali do súťažnej arény, všetko naokolo prestalo pre mňa existovať, okrem koňa podo mnou, pásu mäkkej hliny pre nami a snečných lúčov na bielych značkách s lesklými čiernymi písmenami.